

očima zbytek stránky. „Dál už to nemůžu přečíst,“ řekl a podíval se na Chestera. „Tady něco je,“ dodal a obrátil stránku. „Tohle je jasnější.“

„Dnes se ke mně prostřednictvím pana Emberse dostal docela zajímavý a záhadný artefakt. Je možné, že má nějakou souvislost s těmi lidmi, ovšem musím to ještě... řádně doložit. Jedná se o malou kouli uzavřenou v kleci z nějakého druhu kovu, který jsem do okamžiku, kdy toto píši, ještě nebyl schopen určit. Koule vydává záři proměnlivé... intenzity v závislosti na míře okolního osvětlení. Mate mě, že tato závislost je nepřímá úměrná – čím temnější prostředí, tím jasnější světlo vyzářuje. Vzpírá se to mně známým fyzikálním a chemickým zákonům.“

Will pozvedl deník, aby si Chester mohl prohlédnout hrubý náčrt, kterým doktor Burrows doplnil své poznámky.

„Ty jsi to viděl?“ zeptal se Chester. „Myslím tu svítící kouli?“

„Ne, to všechno si nechával pro sebe,“ odpověděl Will zamyšleně. Otočil stránku a znovu se pustil do čtení. „Dnes jsem měl příležitost... prozkoumat, byť jen na kratičký okamžik, jednoho z těch sinalých mužů zblízka.“

„Sinalých? Jako bledých?“ přerušil ho Chester.

„Asi,“ pokrčil Will rameny a přečetl otcův popis toho záhadného muže. Pokračoval příhodou s Joem Ředkvičkou a nevysvětlitelnou šachtou v domě jeho dcery a poté i svými postřehy a pozorováními na Martineau Square. Následovala řada stránek, na nichž doktor Burrows rozvíjel úvahy, o jakou šachtu v rámci terasovitých domů obkružujících náměstí se může jednat. Will je jen letmo prolistoval, dokud nenarazil na okopírovaný úryvek z nějaké knihy, který si jeho otec vlepil do deníku.

„Je nadepsaný jako *Dějiny Highfieldu* a zdá se, že pojednává o nějakém siru Gabrielu Martineauovi,“ řekl Will.

„Narodil se v roce 1673 jako syn a dědic úspěšného highfieldského továrníka, který se zabýval barvením látek. Roku 1699 zdědil otcovu firmu Martineau, Long a spol. a významně ji rozšířil, když k původnímu závodu v Heath Street přidal další dvě továrny. Byl známý jako horlivý vynálezce a široce uznávaný odborník na chemii, fyziku a techniku. Vskutku, ačkoliv se za autora moderní vzduchové pumpy obecně považuje Hooke (1635–1703), řada historiků se domnívá, že první prototyp postavil na základě Martineauových náskiců.“

Roku 1710, během období značně rozšířené nezaměstnanosti, začal Martineau, hluboce zbožný muž, proslulý filantropickým a otcovským přístupem ke svým zaměstnancům, najímat značné množství dělníků na výstavbu sídel pro dělníky ve svých továrnách a osobně navrhl dodnes existující náměstí Martineau Square a Graystonské vily, jež byly zničeny během války. Martineau se brzy stal hlavním zaměstnavatelem v oblasti Highfieldu a objevily se zvěsti, že Martineauovi muži (jak se jim začalo říkat) budují rozsáhlou síť podzemních chodeb, ačkoliv o ní dodnes chybějí jakékoli důkazy.

V roce 1718 se Martineauova žena nakazila tuberkulózou a zemřela ve věku třiceti dvou let. Poté Martineau hledal útěchu u jakési neznámé náboženské sekty a po zbytek života se na veřejnosti objevoval jen zřídka. Jeho dům, Martineau House, který původně stál na okraji highfieldského starého města, byl zničen požárem v roce 1733, při kterém patrně zahynul i sám Martineau a jeho dvě dcery.“

Pod to doktor Burrows napsal:

„Proč dnes neexistuje žádná stopa po oněch podzemních chodbách? K čemu sloužily? Nedokázal jsem o nich najít jedinou zmínku v radničních záznamech, archivech ani jinde. Proč, proč, proč?“

Následoval nápis, vyvedený velkými písmeny a s takovou vervou, že pod ním byl na několika místech papír mírně natržený.

SKUTEČNOST NEBO VÝMYSL?

Will se zamračil a otočil se k Chesterovi. „To je neuvěřitelné. Četl jsi někdy o Martineauovi?“

Chester zavrtěl hlavou.

„Zvláštní,“ řekl Will a znovu si přečetl okopírovaný výňatek z knihy. „Táta se o ničem z toho vůbec nezmínil. Proč by to přede mnou chtěl utajit?“

Kousal se do rtu a jeho podrážděný výraz postupně přecházel ve starostlivý. Náhle prudce zvedl hlavu, jako kdyby ho někdo dloubl loktem pod žebra.

„Co je?“ zeptal se Chester.

„Táta se dostal na stopu něčeho, o čem nechtěl, aby mu to někdo vyfoukl před nosem. Zase. To je ono!“ vykřikl Will, který si vzpomněl, jak ten profesor z londýnské univerzity odstavil otce od výkopu v římské vile a shrábl veškerou slávu.